

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΑΡΙΘ. 594.—15 ΜΑΪΟΥ 1888. ΔΕΙΤΑ 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς ΕΣΤΙΑΣ: Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἀριθ. 35.

Φύλλα τῆς «Ἐστίας» ἀποστέλλονται ὡς δεῖγμα τοῦ περιοδικοῦ οὐχὶ μόνον εἰς πάντα ζητοῦντα, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅν τινα ἤθελε μᾶς ὑποδείξῃ πᾶς τις τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν ἢ ἀνταποκριτῶν ὡς ἀσμενίζοντα εἰς ἀναγνώσμα-
τα τοῦ εἶδους τῆς «Ἐστίας».

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΤΟΣ ΙΓ'—ΑΡΙΘ. 646

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΓΟΥΔΙΣΤΕΛΜΟΣ.
Ο ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΣ, μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ
μετάφρασις Χ. Α.
Η ΑΡΙΣΤΗ ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΝΕΑΝΙΩΝ, μετάφρ. ὑπὸ
τῆς Κας Κλαρετῆς Σκιαδαρέση.
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΓΑΜΩΝ.
ΚΥΩΝ ΜΕΛΟΜΑΝΗΣ.
ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ.
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἐν Βόννῃ τῆς Πρωσσίας ἀπέβησε ὁ καθηγητὴς τῆς ὀρυκτολογίας G. vom Rath, ὁ γνωστὸς εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν ἐπιστήμονας ἐκ τῶν ὀρυκτολογικῶν αὐτοῦ περὶ Ἑλλάδος ἐργασιῶν καὶ τῶν συχῶν αὐτοῦ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα περιηγήσεων. Ὁ Vom Rath πλὴν τῶν περιηγήσεων αὐτοῦ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, ἂς ἐξέδωκεν ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς ἐπιγραφόμενοις Naturwissenschaften die Stuchien 1879 καὶ durch Italien und Griechenland nach dem heiligem Lande εξέδωκε καὶ πολλὰς ἄλλας διατριβὰς ἀφορώσας εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἷον τὴν περὶ τῶν σεισμῶν τῆς Χίου, τὴν περὶ τῆς ἐκθλίψεως ἀφθόνου θειώδους ὑδρογόνου ἀπὸ τοῦ λιμένος τοῦ Μεσολογγίου 1882 κτλ. τελευταίον δὲ τάποτελεσματα τῆς περυσινῆς αὐτοῦ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα περιηγήσεως, ἥτοι γεωλογικὰς περιγραφὰς τῆς νήσου Μήλου, τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ τοῦ Δαυρείου περὶ ὧν πάντων ἔκαμε λόγον ἡ Ἐστία ἐν Δελτίῳ ἀριθμ. 562. Ὁ Vom Rath ἐσχόπη: νὰ μεταβῇ καὶ κατα τὸ ἔτος τοῦτο εἰς Ἑλλάδα ὡς ἔγραψεν εἰς τινα τῶν ἐν Ἀθῆναις φίλων του, ἀλλ' ὁ θάνατος ἔθεσε τέρμα εἰς τὸν ἀνάκατον ἐπιστημονικὸν ζῆλον τοῦ ἀνδρὸς καὶ εἰς τὴν ἄκραν αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀγάπην.

Ὁ ἐν Παρίσιος γνωστὸς ἑλληνιστὴς κ. Emile Legrand ἀνέλαβε νὰ δημοσιεύῃ ἀπὸ τῆς 1ης προσεχοῦς Ἰουλίου ἐν τῷ ἐγκρίτῳ γαλλικῷ περιοδικῷ συγγράμματι: «Κριτικὴ καὶ φιλολογικὴ Ἐπιθεωρήσις» (Revue critique et littéraire) κατὰ μῆνα ἀνάλυσιν, μᾶλλον ἢ ἥτον λεπτομερῆ, παντὸς νεοσὶ ἐκδομένου ἑλληνικοῦ βιβλίου, οὗτινος ἀντίτυπον ἤθελε σφαλῆ αὐτῷ. Ἡ βιβλιογραφικὴ αὕτη ἐργασία τοῦ κ. Legrand θέλει συντελεσθῆ βεβαίως ἵνα καταστήσῃ καὶ τοῖς ξένοις γνωστὰ τὰ φιλογολικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ προτόνια τῆς ἡμετέρας πατρίδος. Χάριν τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, οἵτινες θὰ ἐπεθύμουν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτου

νὰ ἀποστείλωσι τὰ συγγράμματα αὐτῶν πρὸς τὸν κ. Legrand σημειοῦμεν ἐνταῦθα τὴν διεύθυνσίν του ἔχουσαν αὕτω: Monsieur Emile Legrand, professeur à l'École nationale des langues orientales. Rue Humboldt, 25. Paris.

Ἡ ἐν Βοστώνῃ ἀμερικανικὴ φιλοσοφικὴ Ἐταιρία ἐδημοσίευσεν τὴν ἔκθεσιν τῆς ἐπιτροπῆς ἣν ἐξελέξατο τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1887 πρὸς ἐξέτασιν τῆς ἐπιστημονικῆς ἀξίας τῆς Βολαπουικῆς. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, καίπερ ἀναγνωρίζουσα τὴν ἑλλειψιν παγκοσμίου γλώσσης, χάριν τῶν διεθνῶν συναλλαγῶν, οὐχ ἥτον γνωματεύει ὅτι ἡ Βολαπουικὴ γλῶσσα δὲν πληροῖ τὴν ἑλλειψιν ταύτην. Ἐν τῷ συστήματι τοῦ ἐφευρέτου τῆς Βολαπουικῆς Ἰωάννου Μαρτίνου Σλέγερ, ἡ ἐπιτροπὴ εὕρισκε πολλὰ μὲν τὰ φεκτὰ ὀλίγιστα δὲ τὰ ἐπαινετὰ, καὶ φρονεῖ βεῖ ἡ γλῶσσα αὕτη εἶνε ἥκιστα κατάλληλος ὅπως ἀποθῆ παγκόσμιος γλῶσσα, ὡς ἀντιστρατευομένη πρὸς τὴν ἀνάπτυσιν τῶν τευτονικῶν καὶ λατινικῶν γλωσσῶν, καὶ πλείστας παρέχουσα τῷ σπουδαστῇ δυσχερείας. Διετήρησε, λέγει ἡ ἔκθεσις τῆς ἐπιτροπῆς, τὰ μὴ καθαρὰ Γερμανικὰ φωνήεντα ä, ö, ü, τὸ λαρυγγόφωνον Γερμανικὸν ch, τὸ ἀγγλικὸν th καθὼς καὶ τὸ δυσπρόφερτον καὶ δασύ h, ἔχει ὅκτω φωνήεντα καὶ δεκαεὶ σύμφωνα ἥσαν ἀρκετὰ. Οὐδὲν τῶν Ἀριανῶν ἔθνῶν δύναται τὰ προφῆρ ἐυκρινῶς φθόγγους τινὰς τῆς Βολαπουικῆς ὅπερ μέγιστον θεωρεῖ ἐλάττωμα ἡ ἐπιτροπὴ. Περαινεὶ δὲ τὴν ἔκθεσιν αὕτης συνιστώσα ὅπως ἡ ἐργασία τοῦ σχηματισμοῦ διεθνῆς γλώσσης ἀνατεθῆ εἰς διεθνῆ ἐπιτροπὴν καὶ τὰ μέλη ὧσιν ἐκ τῶν ἑξ ἢ ἐπτὰ κυριωτάτων ἔθνῶν τῶν ὁμιλοῦντων γλώσσας τῆς ἀρίας οἰκογενείας.

Ἀγγέλλεται ἡ ἔκδοσις τῶν Ἀπομνημονευμάτων τοῦ οἰκειοτάτου τῷ θανάτῳ Αὐτοκράτορι τῆς Γερμανίας συγγραφέως Λουδοβίκου Σνάττερ. Τὰ Ἀπομνημονεύματα εἰδικῶς εἰς τὸν ἐκλιπόντα μονάρχην ἀφιερωμένα, περιλαμβάνουσι τὰ τεσσαράκοντα τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου αὐτοῦ, ἐπιχέουσι δὲ μέγα φῶς ἐπὶ τε τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν αὐτοῦ πράξεων λέγεται ὅτι εἰς συγγραφὴν τοῦ βιβλίου τοῦτου συνεργάσθη καὶ ἡ αὐτοκράτειρα Αὐγούστα.

Ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως ἐν Ὀλλανδίᾳ ἡ ἰδιαιτέρα ἀλληλογραφία, ἡ διαμειφθεῖσα μεταξὺ τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Λουδοβίκου βασιλέως τῆς Ὀλλανδίας. Τὰ σπουδαῖα ταῦτα ἔγγραφα εἶχεν ἐμπιστευθῆ ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος εἰς τὸν ἰδιαιτέρον αὐτοῦ ὑπογραμματέα, θέλουσι δὲ ἀσχοληθῆ προσεχῶς εἰς λεπτομερῆ καταγραφὴν τῆς οὐκώδους ταύτης ἀλληλογραφίας, εἰς τὴν Ὀλλανδικὸς τύπος μεγίστην ἀπονεμίει σπουδαίτηται. ὡς δύναμην νὰ διαφωτίσῃ τὴν ἱστορίαν τῶν χρόνων καθ' οὓς ὁ Βοναπάρτης ἡγεμὼν κατεῖχε τὰ σκήπτρα τοῦ κράτους αὐτῶν.

Θέμα διὰ τοὺς γλύπτας τοὺς διαγωνισθησομένους κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐν Παρίσιος διὰ τὸ βραβεῖον τῆς Ρώμης ὠρίσθη τὸ ἐξῆς: «Ὁ Ὀρέστης ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀγαμέμνονος.» Ἐπανελθὼν εἰς Ἄργος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ὁ Ὀρέστης πορεύεται εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρὸς του, καὶ θρηνεῖ πικρῶς.

Ἐν Παρίσιος ἐνεκαινίσθη κατ' αὐτὰς περιεργος ἔκθεσις τῶν χειρογράφων καὶ σχεδίων τοῦ Βικτωρος Οὐγκῶ. Τὰ σχέδια τοῦ δαιμονίου ποιητοῦ περιέγραψαν λεπτομερῶς ὁ Γωτιεὶ καὶ ὁ Saint Victor, ἀλλ' οὐδέποτε ἐξετέθησαν πάντα ἡμοῦ δημοσίᾳ τὰ μεγαλιέτερα δὲ καὶ ὠραιότερα αὐτῶν εἰσὶν ἐντελῶς ἄγνωστα. Ἰδίως αἱ γειογραφίαι τοῦ Οὐγκῶ οὐδέποτε εἶχον ἐπιδειχθῆ εἰς πρόσωπα ἄλλα ἐκτὸς τῶν οἰκειοτάτων αὐτῶν. Τὰ λευκώματα ἐφ' ὧν ὁ Οὐγκῶ ἐζωγράφει κατὰ τὸ ταξείδιόν του ἐπίσης θὰ ἐπιδειθῶσι καὶ ἐπιπλά γεγλυμμένα ὑπὸ τοῦ Οὐγκῶ καὶ ἄλλα λεπτομερῆ αὐτοῦ ἔργα, πρὸς τοῦτοις δὲ εἰκονογραφημένα παρὰ τοῦ ἰδίου χειρογράφου τῆς Παρισίως τῶν Παρισίων, τῶν Ἀθλίων, τοῦ Ρουβὲ Βλάς, τῆς Λουκρητίας Βοργίας, τοῦ Θρόβλου τῶν Αἰώνων κτλ. Τὸ χειρόγραφον τῶν Ἐργατῶν τῆς Θαλάσσης κοσμεῖται διὰ πεν-